

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 54.899/1
van 30 januari 2014

over

een voorontwerp van decreet ‘betreffende het onderwijs XXIV’

Op 23 december 2013 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet 'betreffende het onderwijs XXIV'.

Het voorontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 16 januari 2014. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Marc RIGAUX en Michel TISON, assessoren, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Raf AERTGEERTS, eerste auditeur-afdelingshoofd en Brecht STEEN, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 30 januari 2014.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Gelet op het uitzonderlijk hoge aantal adviesaanvragen die met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de wetten op de Raad van State aanhangig zijn gemaakt, heeft de afdeling Wetgeving zich bovendien noodgedwongen moeten beperken tot een summier onderzoek van het ontwerp, zelfs met betrekking tot de in artikel 84, § 3, eerste lid, van die wetten opgesomde punten. Uit de vaststelling dat over een bepaling in dit advies niets wordt gezegd, mag niet zonder meer worden afgeleid dat er niets over gezegd kan worden en indien er wel iets over wordt gezegd, dat er niets méér over te zeggen valt.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt luidens de memorie van toelichting ertoe een reeks aanvullingen en actualisaties te doen aan de bestaande onderwijsdecreten met de bedoeling om :

- een aantal verduidelijkingen te geven met betrekking tot bestaande decretale bepalingen in thema- en niveaudecreten;
- een aantal bepalingen op juridisch technisch vlak te vereenvoudigen.

BEVOEGDHEID

3. Artikel IX.1 van het ontwerp heft de wet van 29 juni 1983 ‘betreffende de leerplicht’ op, met uitzondering van artikel 1, § 1, eerste lid, en artikel 5, § 1 tot en met § 4. De inhoud van enkele van de opgeheven bepalingen uit de wet van 29 juni 1983 wordt hernomen en ingevoegd in het decreet basisonderwijs van 25 februari 1997 (artikel II.2 van het ontwerp) en in de Codex Secundair Onderwijs (III.12 tot III.16).

4. De wet van 29 juni 1983 werd reeds, bij artikel 182, 11°, van het decreet basisonderwijs, opgeheven, wat betreft het basisonderwijs, met uitzondering evenwel van de artikelen 1, § 1, en § 7, 5, 10, 11, 12 en 13.

De artikelen 1, § 1, en § 7, en 5 van de wet van 29 juni 1983 werden niet opgeheven omdat de decreetgever, gevolg gevend aan het advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving, van oordeel was dat deze artikelen tot de federale bevoegdheid behoren.² Het

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Zie Adv.RvS 25.538/1 van 18 september 1996 over een voorontwerp van decreet dat geleid heeft tot het ‘decreet basisonderwijs’ van 25 februari 1997, *Parl.St.* VI.Parl., 1996-97, nr. 451/1, 286-288. Zie bijvoorbeeld Memorie van

Grondwettelijk Hof vernietigde immers de bepalingen in het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 31 juli 1990 ‘betreffende het onderwijs-II’, waarbij de artikelen 1, § 1, en 1, § 7, van de vernoemde wet werden gewijzigd, omdat ze betrekking hadden op het vaststellen van het begin en het einde van de leerplicht, hetgeen op grond van artikel 127, § 1, eerste lid, 2°, a), van de Grondwet een federale bevoegdheid is.³

In de mate de opheffing in artikel IX.1. van het ontwerp betrekking heeft op de artikelen 1, § 3⁴ en 1, § 7, van de wet van 29 juni 1983, overschrijdt de decreetgever zijn bevoegdheid.

Het hernemen van de inhoud van artikel 1, § 3, in artikel III.13 van het ontwerp vormt eveneens een bevoegdheidsoverschrijding, net zoals het hernemen van de inhoud van artikel 1, § 7, in de artikelen II.2, 2° resp. III.13 van het ontwerp. Deze artikelen bepalen immers respectievelijk vanaf welk ogenblik de leerplicht beëindigd is en vanaf welk ogenblik de leerplicht begint voor vreemdelingen. Dat artikel III.13 de federale bevoegdheid betreedt, blijkt overigens ook uit het gebruik van de term “jongere” in het ontworpen artikel 123/1 van de Codex Secundair Onderwijs. De leerplicht geldt immers, op grond van de wet van 29 juni 1983, enkel voor minderjarigen. De eerdere poging van de Vlaamse decreetgever om hier een wijziging in aan te brengen, met name bij het decreet van 31 juli 1990, werd, zoals reeds vermeld, vernietigd door het Grondwettelijk Hof.

5. De artikelen II.2 , 2° en III.13 moeten bijgevolg uit het ontwerp worden verwijderd. In de artikelen II.1 en III.12 van het ontwerp moet in de ontworpen bepalingen verwezen worden naar de artikelen 1, § 1, 3 en 7 van de wet van 29 juni 1983, en niet enkel naar “artikel 1, § 1”. In artikel IX.1 van het ontwerp moeten eveneens de paragrafen 3 en 7 van artikel 1 van de wet van 29 juni 1983 van de opheffing worden uitgezonderd.

ALGEMENE OPMERKINGEN

I. LEGALITEITSBEGINSEL INZAKE ONDERWIJS

6. In het voorontwerp van decreet komen een hele reeks delegaties van normatieve bevoegdheden aan de Vlaamse Regering voor.

Artikel 24, § 5, van de Grondwet bepaalt dat de inrichting, erkenning of subsidiëring van het onderwijs door de Gemeenschap wordt geregeld door de wet of het decreet.

Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof⁵ drukt artikel 24, § 5, van de Grondwet de wil van de Grondwetgever uit om aan de bevoegde wetgever de zorg voor te

Toelichting bij artikel 26 (*Parl.St.*, Vl.Parl., 1996-97, nr. 451/1, 18): “[...] het vastleggen van het begin en einde van de leerplicht [behoort] tot de bevoegdheid van de federale overheid. Vandaar dat in dit artikel bij de vermelding van het begin van de leerplicht voor vreemdelingen verwezen wordt naar de wet op de leerplicht”.

³ GwH 27 februari 1992, nr. 14/92,.

⁴ In dezelfde zin het reeds vermelde advies van de Raad van State, nr. 25.538/1, *Parl.St.* Vl.Parl., 1996-97, nr. 451/1, 287.

behouden een regeling te treffen voor de essentiële aspecten van het onderwijs, wat de inrichting, erkenning of subsidiëring ervan betreft, doch verbiedt deze bepaling niet dat onder bepaalde voorwaarden opdrachten aan andere overheden worden toevertrouwd. Die grondwettelijke bepaling vereist dat de door de decreetgever verleende delegaties alleen betrekking hebben op de tenuitvoerlegging van de door hem vastgestelde beginselen. De gemeenschapsregering of een andere overheid zou daarmee de onnauwkeurigheid van die beginselen niet kunnen opvangen of onvoldoende omstandige beleidskeuzes niet kunnen verfijnen.

Bij de hierna volgende artikelsgewijze bespreking van het ontwerp zal nader worden ingegaan op delegatiebepalingen die als problematisch kunnen worden beschouwd in het licht van het legaliteitsbeginsel inzake onderwijs.

II. Terugwerkende kracht

7. De meerderheid van de bepalingen uit het ontwerp hebben terugwerkende kracht en hebben uitwerking op verschillende data die teruggaan tot 1 september 2008.

Zoals het Grondwettelijk Hof er reeds meermaals heeft op gewezen, is de niet-retroactiviteit van wetten of decreten een waarborg ter voorkoming van rechtsonzekerheid en vereist die waarborg dat het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat eenieder in redelijke mate de gevolgen van een welbepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht.⁶ Nog volgens het Grondwettelijk Hof kan de terugwerkende kracht van wetten of decreten enkel worden verantwoord wanneer zij onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang⁷ zoals bijvoorbeeld voor de goede werking of de continuïteit van de openbare dienst.⁸ Indien bovendien blijkt dat de terugwerkende kracht tot gevolg heeft dat de afloop van een of meer gerechtelijke procedures in een welbepaalde zin wordt beïnvloed of dat rechtscolleges worden verhinderd zich uit te spreken over een welbepaalde rechtsvraag, vergt de aard van het in het geding zijnde beginsel dat uitzonderlijke omstandigheden een verantwoording bieden voor het optreden van de wetgever, dat ten nadele van een categorie van burgers inbreuk maakt op de jurisdictionele waarborgen die aan allen worden geboden.⁹

Op het eerste gezicht bevat het ontwerp geen bepaling die tot gevolg heeft dat de afloop van gerechtelijke procedures wordt beïnvloed, zodat moet worden nagegaan of de terugwerkende kracht onontbeerlijk is voor een doelstelling van algemeen belang.

⁵ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, zie bijv. GwH 15 maart 2011, nr. 40/2011, B.6.3. en GwH 12 juni 2012, nr. 72/2012, B.4.

⁶ Zie onder meer: GwH 20 mei 1998, nr. 49/98, B.4; GwH 9 februari 2000, nr. 17/2000, B.4; GwH 15 mei 2008, nr. 80/2008, B.4; GwH 13 januari 2011, nr. 3/2011, B.7.

⁷ Zie o.m. GwH 30 oktober 2012, nr. 137/2012, B.9.

⁸ Zie o.m. GwH 19 december 2001, nr. 159/2001, B.13.1.

⁹ Zie o.m. GwH 4 mei 2005, nr. 86/2005, B.6.1; GwH 19 april 2006, nr. 55/2006, B.6; GwH 4 maart 2008, nr. 41/2008, B.6.1; GwH 17 april 2008, nr. 64/2008, B.29.1 en B.47.1; GwH 15 januari 2009, nr. 6/2009, B.3.2 en GwH 18 februari 2009, nr. 26/2009, B.13.

8.1. De retroactiviteit wordt in de memorie van toelichting niet voor alle onderdelen van het ontwerp verantwoord. Het is de afdeling Wetgeving dan ook niet mogelijk om na te gaan of de terugwerkende kracht verantwoord is voor die onderdelen.

8.2. In andere gevallen wordt in de memorie van toelichting de terugwerkende kracht van de betrokken bepalingen summier verantwoord door de bewering dat “aanvaard [is] dat voor een technische correctie van een eerder ingegane basisregeling dezelfde ingangsdatum voor beide geldt.”¹⁰ Ook al is het waar dat het Grondwettelijk Hof in het verleden de terugwerkende kracht heeft aanvaard van een wetsbepaling omdat de wetgever er zich toe beperkte de oorspronkelijke wetsbepaling te preciseren en te verduidelijken, zonder het doel ervan te wijzigen,¹¹ moet toch opgemerkt worden dat het Hof tot die conclusie kwam nadat het ook had onderzocht of die wijziging niet tot rechtsonzekerheid leidde. De aanvaardbaarheid van de terugwerkende kracht van een technische correctie is met andere woorden geen algemene regel, maar hangt af van het concrete geval. In het bijzonder voor de artikelen VI.6 en VI.18 van het ontwerp lijkt een meer omstandige verantwoording op zijn plaats.

8.3. De terugwerkende kracht van artikel VI.9, 2°, van het ontwerp wordt in de memorie van toelichting als volgt verantwoord: “Aangezien de taalregeling opgenomen in het Integratiedecreet ingaat vanaf het academiejaar 2013-2014, moet deze wijziging ook retroactief ingaan vanaf deze datum”. Aangezien het ontbreken van een voldoende lange overgangsmaatregel precies zeer omstreden was en het invoeren ervan in feite in het nadeel is van wie zich vrijwillig naar de nieuwe regeling heeft gevoegd, lijkt een meer omstandige verantwoording van de terugwerkende kracht noodzakelijk.

8.4. Voor een aantal bepalingen van het ontwerp (artikelen VI.16, VI.17, VI.21, VI.24, VI.26 en VI.27) wordt de terugwerkende kracht verantwoord door te verwijzen naar de ingangsdatum van de maatregel die is afgesproken in CAO IV. In het verleden heeft het Grondwettelijk Hof al aanvaard dat de ingangsdatum van een akkoord tussen de sociale partners een element kan vormen in de verantwoording van de terugwerkende kracht,¹² maar dan wel gelezen in samenhang met de bedoeling van de wetgever. Voor de terugwerkende kracht van de artikelen VI.17, VI.21 en VI.24 van het ontwerp doen de stellers van het ontwerp er goed aan de terugwerkende kracht beter te verantwoorden.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel II.3

9. Men redigere artikel II.3 als volgt: “In artikel 37*vicies ter*, § 2, eerste en tweede lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 25 november 2011, vervangen bij het decreet van 8 juni 2012, en gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2013, wordt het woord ‘leefeenheid’ telkens vervangen door het woord ‘leefentiteit’.”

¹⁰ Zie de artikelen VI.2, VI.5, VI.6, VI.9, 1° en VI.18 van het ontwerp.

¹¹ GwH 15 mei 2008, nr. 80/2008, B.7.

¹² GwH 15 mei 2008, nr. 80/2008, B.8 en GwH 24 februari 2011, nr. 30/2011, B.4.2.

Artikel III.9

10. Het ontworpen artikel 44 van de Codex Secundair Onderwijs bepaalt dat het schoolbestuur beslist over een schoolvervangend traject onderwijs-welzijn. Het schoolbestuur kan daarbij een beroep doen op organisaties die de trajecten onderwijs-welzijn organiseren. De trajecten moeten vermijden dat om pedagogische, juridische, sociale of persoonlijke redenen leerlingen van het secundair onderwijs ongekwalificeerd uitstromen. Een traject onderwijs-welzijn is qua duur, methodiek en invulling afgestemd op de behoeften en de leeftijd van de individuele leerling of de leerlingengroep. De Vlaamse Regering bepaalt de voorwaarden waaronder aan de organisaties, vermeld in het eerste lid, subsidies kunnen worden toegekend met inbegrip van de wijze van selectie, de duur en de evaluatie van de trajecten.

Deze delegatie van normatieve bevoegdheid aan de Vlaamse Regering is te ruim, in het licht van het legaliteitsbeginsel in onderwijszaken (artikel 24, § 5, van de Grondwet). Het ontwerp dient het kader aan te geven voor de voorwaarden voor subsidiëring van de vermelde organisaties.

Artikel V.4

11. Artikel V.4, 1°, van het ontwerp beoogt in artikel 71, § 1, van het decreet van 15 juni 2007 ‘betreffende het volwassenenonderwijs’ een aantal woorden in te voegen tussen de woorden “hogescholen en/of universiteiten” en het woord “kunnen”. Dit artikel 71, § 1, werd tot op heden niet gewijzigd of vervangen. De woorden “hogescholen en/of universiteiten” komen evenwel niet voor in het genoemde artikel 71, § 1.

Artikel VI.4

12. In punt 2° van artikel VI.4. van het ontwerp is sprake van “ambtshalve geregistreerde instellingen”, terwijl in de punten 1° en 3° sprake is van “een ambtshalve geregistreerde instelling”. Ook al bestaat er tegenwoordig slechts één ambtshalve geregistreerde instelling die de betrokken lerarenopleiding aanbiedt, schrijve men “ambtshalve geregistreerde instellingen”, tenzij het werkelijk de bedoeling is van de stellers van het ontwerp dat een regionaal platform slechts één ambtshalve geregistreerde instelling kan tellen.

Artikel VI.6

13. In tegenstelling tot wat het geval is bij de organisatie van andere nieuwe opleidingen, moet ingevolge artikel VI.6 van het ontwerp de Universiteit Hasselt om de nieuwe bachelor- en masteropleiding in de handelwetenschappen in te richten geen bestaande opleiding afbouwen. Aldus wordt een verschillende behandeling gecreëerd tussen de Universiteit Hasselt en de overige hogeronderwijsinstellingen die een nieuwe opleiding inrichten.

In de memorie van toelichting wordt het gemaakte onderscheid als volgt verantwoord:

“In de memorie van toelichting bij artikel V.47 van onderwijsdecreet 23 – uitbreiding onderwijsbevoegdheid Universiteit Hasselt – is er het volgende opgenomen voor de inrichting van de bijkomende opleiding handelswetenschappen aan de Universiteit Hasselt:

Er moet een samenwerkingsovereenkomst worden afgesloten met een andere universiteit. De KULeuven, die na de integratie handelswetenschappen inricht in Antwerpen en Brussel, en waarmee de UHasselt een strategisch samenwerkingsakkoord heeft, ligt hierbij voor de land. De inrichting van deze nieuwe opleiding mag immers geen afbreuk doen aan het rationalisatiekader van het hoger onderwijs. De uitbreiding van de onderwijsbevoegdheid aan de UHasselt kan dus slechts in de praktijk uitgevoerd worden door samenwerking met een andere universiteit, met name de KULeuven.

Gezien de bovenvermelde voorwaarden gesteld aan het inrichten van een opleiding handelswetenschappen in Hasselt, is het aanvaardbaar dat de UHasselt geen bestaande opleiding moet inruilen. Er is immers al een bijkomende voorwaarde opgelegd voor de oprichting van de nieuwe opleiding, namelijk dat ze in samenwerking moet gebeuren met een universiteit die de opleiding reeds inricht. Alle andere elementen voor de erkenning van nieuwe opleidingen – de macrodoelmatigheid en de toets nieuwe opleiding – blijven behouden.”

Dat voor het organiseren van de nieuwe opleiding het sluiten van een samenwerkingsovereenkomst met een andere universiteit of de KU Leuven nodig is, blijkt niet uit artikel II.79, § 2, van de Codex Hoger Onderwijs. Aldus is er geen juridische garantie dat dit samenwerkingsakkoord er ook komt. Het verdient derhalve aanbeveling om het ontworpen artikel II.152, d) van de Codex Hoger Onderwijs aan te vullen met de in de memorie van toelichting vermelde voorwaarde dat een samenwerkingsakkoord wordt gesloten met een andere universiteit die de opleiding reeds organiseert.

Artikel VI.7

14. Artikel VI.7 van het ontwerp stroomlijnt de aanvraagprocedure om een nieuwe anderstalige opleiding te organiseren met de procedure om een nieuwe opleiding zonder meer te organiseren (artikel II.153 van de Codex Hoger Onderwijs). De laatste stap in de procedure is het vragen van de toets nieuwe opleidingen. Wat het tijdstip betreft waarop de vervaltermijn ingaat, meer bepaald het ontworpen artikel II.263, § 3, vierde lid, 2°, a), van de Codex Hoger Onderwijs, lopen beide bepalingen evenwel nog niet parallel zodat het onduidelijk is welke termijn dient te worden toegepast. Indien beide bepalingen van toepassing zijn, is het zinloos de vervaltermijn van vijftien dagen vast te haken aan het einde van de vervaltermijn van vijfenveertig dagen, aangezien de vervaltermijn in artikel II.153 begint te lopen de dag na ontvangst van de beslissing.

Artikel VI.10

15. Volgens de inleidende zin van artikel VI.10 wordt artikel III.19 van de Codex Hoger Onderwijs gewijzigd, zoals het is of zal worden gewijzigd bij artikel 55 van het decreet van 20 december 2013 ‘tot begeleiding van de begroting 2014’. Het decreet van 20 december 2013 brengt evenwel geen wijzigingen aan in de Codex Hoger Onderwijs, doch wel

in diverse decreten betreffende het hoger onderwijs die in het kader van de coördinatie,¹³ met terugwerkende kracht tot 1 oktober 2013 zullen worden opgeheven.

De betrokken wijzigingen zullen dus formeel een autonoom bestaan leiden, los van de tekst van de coördinatie. Omwille van de rechtszekerheid verdient het aanbeveling om de wijzigingen die bij het decreet van 20 december 2013 zijn aangebracht, in het voorliggende ontwerp te hernemen en de betrokken bepalingen van het decreet van 20 december 2013 formeel op te heffen.

Het verdient derhalve aanbeveling om artikel VI.10 om te werken tot een bepaling die in artikel III.19 een punt 6° invoegt en om tegelijkertijd artikel 55 van het decreet van 20 december 2013 op te heffen.

16. De in artikel VI.10 van het ontwerp ontworpen bepaling hoort niet thuis in de opsomming die is opgenomen in artikel III.19, § 1, van de Codex Hoger Onderwijs aangezien die opsomming betrekking heeft op de berekening van het aantal financieringspunten. Bovendien wordt de berekening van het variabel onderzoeksdeel, met inbegrip van het globale aandeel doctoraatsdiploma's, geregeld in artikel III.22 van de Codex Hoger Onderwijs.

Het verdient derhalve aanbeveling om de puntengewichten op te nemen in artikel III.22 van de Codex Hoger Onderwijs, of minstens in een nieuwe § 1bis (of een § 1, tweede lid) in artikel III.19 van die Codex.

Artikel VI.11

17. Er wordt verwezen naar de opmerking bij artikel VI.10, sub 15, zodat het aanbeveling verdient om artikel VI.11 om te werken tot een bepaling die artikel III.46 vervangt en waarbij de wijzigingen die bij het decreet van 20 december 2013 werden beoogd en de wijzigingen die het ontwerp beoogt, worden geïntegreerd.

Artikel VI.12

18. De betrokken bepaling is niet formeel ingevoegd in de Codex Hoger Onderwijs (zie de opmerking sub 15). Het verdient dus aanbeveling om de inhoud van artikel 196/1 van het decreet van 13 juli 1994 'betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap' zoals artikel 50 van het decreet van 20 december 2013 het beoogt in te voegen, en de inhoud van de voorliggende bepaling, te integreren in een nieuwe bepaling en aldus een nieuw artikel III.46/1 in de Codex Hoger Onderwijs in te voegen.

¹³ De "Codex Hoger Onderwijs" is vastgesteld bij besluit van de Vlaamse Regering van 11 oktober 2013 (besluit van de Vlaamse Regering van 11 oktober 2013 'tot codificatie van de decretale bepalingen betreffende het hoger onderwijs') en werd door het Vlaams Parlement bekrachtigd op 4 december 2013 door het aannemen van het ontwerp van decreet 'tot bekrachtiging van de decretale bepalingen betreffende het hoger onderwijs, gecodificeerd op 11 oktober 2013' (ontwerp van decreet 'tot bekrachtiging van de decretale bepalingen betreffende het hoger onderwijs, gecodificeerd op 11 oktober 2013' (tekst aangenomen door de plenaire vergadering), *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2252/3.).

19. Het afwijkende puntengewicht dient te kunnen worden verantwoord in het licht van het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel. De loutere verwijzing naar de beslissing van het college van algemene directeurs volstaat ter zake niet.

Artikel VI.14

20. Bij artikel VI.14 van het ontwerp geldt dezelfde opmerking als bij artikel VI.12 van het ontwerp. Het verdient dus aanbeveling om een nieuw artikel III.54/1 in de Codex Hoger Onderwijs in te voegen.

Artikel VI.17

21. Alleen wanneer het personeelslid van het niet-hoger onderwijs overgenomen wordt door een hogeschool behoudt hij zijn in het niet-hoger onderwijs opgebouwde saldo aan ziektedagen. Die regel geldt niet voor personeelsleden van het niet-hoger onderwijs die worden overgenomen door een universiteit. Dit verschil in behandeling dient te kunnen worden verantwoord. De vraag rijst of de aard van de onderwijsinstelling die het personeelslid overneemt hiervoor een verantwoording kan bieden, nu op het eerste gezicht in beide soorten instellingen geen gelijkaardige regeling bestaat voor de “reguliere” personeelsleden.

Artikel VI.19

22. Men schrijve in de inleidende zin “In artikel V.75, § 3, [...]”.

Artikel X.1

23. Het ontworpen artikel X.1 bepaalt dat de Vlaamse Regering jaarlijks aan onderwijsinstellingen subsidies kan verlenen voor projecten die cultuureducatie in het onderwijs stimuleren. De Vlaamse Regering bepaalt de voorwaarden waaronder de subsidies toegekend kunnen worden, de wijze van selectie, de duur en de evaluatie van de projecten (tweede lid).

Deze delegatie van normatieve bevoegdheid aan de Vlaamse Regering is te ruim, in het licht van het legaliteitsbeginsel in onderwijszaken (artikel 24, § 5, van de Grondwet). Het ontwerp dient het kader aan te geven voor de voorwaarden voor subsidiëring van de vermelde projecten.

Artikelen X.2 en X.8

24. Gelet op het territoriale toepassingsgebied van artikel 127, § 1, van de Grondwet, bepaald in artikel 127, § 2, van de Grondwet, moeten in de artikelen X.2 en X.8. van het ontwerp de woorden “Brussels Hoofdstedelijk Gewest” vervangen worden door de woorden “tweetalige gebied Brussel Hoofdstad”.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Wim GEURTS

Marnix VAN DAMME